

UN GRAN ÈXIT ¹

Lev Trotski

30 d'agost de 1938

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Un gran logro”, en, *Escritos*, Tom IX, volum 2, Editorial Pluma, Bogotà, 1977, pp. 628-634.

Quan aquestes línies apareguen en la premsa, la conferència de la Quarta Internacional probablement haurà conclòs les seues tasques. La realització d'aquesta conferència és un gran èxit. La tendència irreconciliablement revolucionària, subjecta a persecucions que cap altra tendència política en la història del món ha patit de forma semblant, ha donat novament una prova del seu poder. Sobreposant-se a tots els obstacles que li posaren pels cops dels seus poderosos enemics, convocà la seua Conferència Internacional. Aquest fet constitueix una evidència irrefutable de la profunda viabilitat i de la ferma perseverança de la internacional bolxevic leninista. La mateixa possibilitat d'una conferència reeixida es garantí primer per l'esperit de l'internacionalisme revolucionari de què estan imbuïdes totes les nostres seccions. De fet, cal donar-li gran valor als vincles internacionals de l'avantguarda proletària amb l'objecte de reunir, en l'actualitat, l'equip revolucionari internacional, quan Europa i el món sencer viuen a l'expectativa de la propera guerra. El fum de l'odi nacional i de la persecució racial impregna avui l'atmosfera política del nostre planeta. El feixisme i el racisme són simplement les expressions més extremes de la bacanal xovinista que cerca superar o ofegar les intolerables contradiccions de classe. El ressorgiment del social-patriotisme a França i en d'altres països, o bé, la seua nova manifestació oberta i desvergonyida, pertany a la mateixa categoria del feixisme, però amb una adaptació a la ideologia democràtica o als seus vestigis.

L'obert foment al nacionalisme en l'URSS, en mítings, a la premsa, en les escoles, pertany al mateix tipus de fets. No es tracta de cap manera de l'anomenat “patriotisme socialista”, en defensa de les conquestes de la Revolució d'Octubre contra l'imperialisme. No, és qüestió de restablir la preeminència de les tradicions patriòtiques de la vella Rússia. Ací la tasca, així mateix, és la de crear valors per damunt dels socials, per sobre les classes, per a disciplinar els treballadors, amb major èxit i sotmetre'ls a la voracitat de les bestioles burocràtiques. La ideologia oficial de l'actual *Kremlin* apel·la a les gestes del príncep Alexander Nevski, a l'heroisme de l'exèrcit de Suvorov-Rimnikski o Kutuzov-Smolenski, mentre tanca els ulls davant del fet que aquest “heroisme” es basava en l'esclavitud i la ignorància de les masses populars i que per aquesta raó l'exèrcit de la vella Rússia només resultava victoriós en les

lluites contra els encara més endarrerits pobles asiàtics o contra els estats dèbils i en desintegració de la frontera occidental. D'altra banda, en els conflictes amb els països avançats d'Europa, el valenta soldadesca tsarista sempre anà a la fallida. Òbviament, l'experiència de l'última guerra imperialista ja ha estat soterrada en el *Kremlin*, així com han oblidat el fet, no sense importància, que la Revolució d'Octubre sorgí directament del derrotisme. ¿Què els importa tot açò als termidorians i bonapartistes? Ells necessiten fetitxes nacionalistes. Alexander Nevski ha de venir en ajuda de Nikolai Iezov.

La teoria del socialisme en un sol país, que ha liquidat el programa de la lluita revolucionària internacional del proletariat, no podia sinó acabar en una onada de nacionalisme en l'URSS i engendrar una onada corresponent, de la mateixa naturalesa, en els partits "comunistes" d'altres països. Fa només dos o tres anys se sostenia que les seccions de la Komintern estaven obligades a recolzar els seus governs, només en els anomenats estats "democràtics" que estiguessen disposats a recolzar l'URSS en la seua lluita contra el feixisme. Es pretenia que la tasca de defensar l'estat obrer servís com a justificació per al social-patriotisme. Avui, Browder, qui no ha estat ni més ni menys substituït que altres "líders" de la Stalintern, declara davant d'un comitè investigador del congrés, que en el cas d'una guerra entre Estats Units i l'URSS, ell, Browder, i el seu partit, estarien de la banda de la seua pròpia pàtria democràtica. És força probable que aquesta resposta haja estat instigada per Stalin; però açò no altera el cas. La traïció té la seua pròpia lògica. En endinsar-se pel camí del social-patriotisme, la Tercera Internacional clarament s'aparta ara de la camarilla del *Kremlin*. Els "comunistes" s'han convertit en social-imperialistes i es diferencien dels seus aliats i competidors "socialdemòcrates" només en què el seu cinisme és major.

La traïció té la seua pròpia lògica. La Tercera Internacional que segueix a la Segona, ha perit completament com a internacional. Ja no és capaç de desplegar cap tipus d'iniciativa en l'esfera de la política proletària mundial. Per descomptat, no és casual que després de quinze anys de desmoralització progressiva, la Komintern ha revelat la seua total podridura interna en el moment d'apropar-se la guerra mundial, precisament en el moment en què el proletariat necessita urgentment la seua unificació revolucionària internacional.

La història ha acumulat monstruosos obstacles davant de la Quarta Internacional. La tradició moribunda està essent dirigida contra la revolució viva. Durant segle i mig les radiacions de la gran Revolució Francesa li han servit a la burgesia i al seu agent petit burgès (la Segona Internacional) com a mitjans per a destrossar i parilitzar la voluntat revolucionària del proletariat. La Tercera Internacional està ara explotant les tradicions incomparablement més fresques i més poderoses de la Revolució d'Octubre amb el mateix fi. La memòria del primer aixecament victoriós del proletariat contra la democràcia

burguesa li serveix als usurpadors per a salvar la democràcia burgesa de l'aixecament proletari. Enfrontades a la proximitat d'una nova guerra imperialista, les organitzacions social-patriòtiques han unificat les seues forces amb l'ala esquerra de la burgesia, sota la bandera del Front Popular, que no representa sinó l'intent de la burgesia, en la seua agonia de mort, de sotmetre una vegada més el proletariat al seu domini, com la burgesia revolucionària el sotmeté en l'alba del capitalisme. Allò que una vegada fou una manifestació històrica progressiva, ara apareix davant de nosaltres com una repugnant farsa reaccionària. Però mentre els "fronts populars" són impotents per a guarir un capitalisme que està podrit fins a l'ànima, mentre són incapaços inclús de detenir l'agressió militar del feixisme (l'exemple d'Espanya està ple d'un significat simbòlic!) no obstant, encara comproven que són prou poderosos per a sembrar il·lusions entre els rengles dels treballadors, per a paralitzar i destruir la seua voluntat de lluita i d'ací en avant crear les més grans dificultats en el camí de la Quarta Internacional.

La classe obrera, especialment en Europa, està encara en replegament, o almenys en un estat de vacil·lació. Les derrotes estan massa fresques i la gent més que exhausta; han assumit la seua forma més aguda a Espanya. Tals són les condicions sota què s'està desenvolupant la Quarta Internacional. ¿Sorprèn potser que el seu creixement siga més lent del que ens agradaria? Els diletants, xarlatans o tossuts, incapaços d'entendre la dialèctica dels fluxos i refluxos històrics, més d'una vegada han llençat el seu veredict: "Les idees dels bolxevics leninistes poden ser correctes però són incapaces de construir una organització de masses". Com si les organitzacions de masses pogueren ésser construïdes sota qualsevol condició! Com si un programa revolucionari no ens obligués a romandre en minoria i nedar contra el corrent en època de reacció! El revolucionari que utilitza la seua pròpia impaciència com a mesura del temps en una època no val res. Mai abans d'avui, el camí del moviment revolucionari mundial havia estat bloquejat amb tan monstruosos obstacles, en el llindar de l'època de les més grans convulsions revolucionàries. Una correcta apreciació marxista de la situació forniria la conclusió que, tanmateix tot, hem assolit èxits inestimables en els darrers anys.

L'Oposició d'Esquerra russa nasqué fa quinze anys. El treball correcte en el terreny internacional encara no suma una dècada. La prehistòria de la Quarta Internacional es divideix realment en tres etapes. Durant el curs del primer període, l'Oposició d'Esquerra encara basava les seues esperances en la possibilitat de regenerar la Komintern, i es veia a si mateixa com a marxista. La repugnant capitulació de la Komintern en Alemanya, tàcticament acceptada per totes les seues seccions, plantejà obertament la qüestió de la necessitat de construir la Quarta Internacional. No obstant, les nostres petites organitzacions, que han crescut per mitjà d'una selecció individual en el procés de la crítica teòrica, pràcticament al marge del mateix moviment obrer, havien provat no

estar encara preparades per a una activitat independent. El segon període es caracteritza pels esforços en trobar un vertader camp d'acció per a aquests aïllats grups de propaganda, fins i tot a costa de renunciar temporalment a la independència formal. L'entrada als partits socialistes immediatament augmentà els nostres rengles, encara que quantitativament els èxits no foren tan grans com podrien haver estat. Però aquesta entrada significà una etapa extremadament important en l'educació política de les nostres seccions, que per primera vegada es posaren a prova a si mateixes i a les seues idees, cara a cara a les realitats de la lluita política i les seues exigències vives. Com a resultat de l'experiència adquirida, els nostres quadres cresqueren prou. Una altra conquesta no menys important fou el nostre trencament amb els sectaris incorregibles, els ximplers i tramposos que estan disposats a unir-se a qualsevol moviment nou en un principi, només per a fer tot allò que estiga al seu abast per tal de comprometre'l i paraitzar-lo.

Per descomptat, les etapes del desenvolupament de les nostres seccions en diferents països no coincideixen cronològicament. No obstant, la creació del Socialist Workers Party nord-americà pot reconèixer-se com el final del segon període. D'ací en avant la Quarta Internacional s'enfronta amb les tasques del moviment de masses. El programa de transició és un reflex d'aquest important canvi. La seua importància resideix en què, en compte de proporcionar uns plans teòric *a priori*, realitza el balanç de l'experiència ja acumulada per les nostres seccions nacionals i sobre les bases d'aquesta experiència obre perspectives internacionals més àmplies.

L'acceptació d'aquest programa, preparada i assegurada per una llarga discussió prèvia (o més bé una llarga sèrie de discussions) representa la nostra conquesta més important. La Quarta Internacional és ara l'única organització internacional que pren en compte no sols les forces conductores de l'època imperialista, sinó que està armada amb un sistema de consignes transicionals capaces d'unificar les masses per a una lluita revolucionària pel poder. No necessitem autodecepcions. La discrepància entre les nostres forces d'avui i les tasques de demà la percebem més clarament nosaltres que no els nostres crítics. Però la dialèctica dura i tràgica de la nostra època està treballant a favor nostre. Portades per l'extrema pendent de la desesperació i la indignació, les masses no trobaran una altra direcció que aquella que els ofereix la Quarta Internacional.

---

¹ "Un gran èxit.", *New International*, octubre de 1938.